

Arrest

nr. 134 883 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Chinese nationaliteit en bent u op 26 januari 1987 geboren in het dorp Bayan in de regio Amdo in het Hualong district in de provincie Qinghai (Volksrepubliek China - VRC). U bent een boeddhist van Tibetaanse afkomst. U ging in de VRC naar school tot het derde leerjaar. U hielp uw ouders met hun landbouwwerk. Vanaf 2004 verbleef u gedurende drie jaar in Golog (Qinghai). Nadien keerde u terug naar uw dorp Bayan (Qinghai). Eind 2007 vertrok u vanuit de VRC om in India te gaan studeren. U reisde via Nepal waar u gedurende een twintigtal dagen verbleef in december 2007. Van daaruit werd u met de bus naar India gebracht. U verbleef daar gedurende vijf jaar in de Soga school ("Sherab Gatsel Lobling School") in Dharamsala. Nadat u uw studies beëindigde

in november 2012, huurde u een kamer in Dharamsala. U werkte niet en werd daarom door uw familie onderhouden. Na uw studietijd nam u deel aan activiteiten van het Youth Congress. Zo nam u deel aan kandelaarsmarsen en een hongerstaking. De politie probeerde soms zulke acties te voorkomen en lokale Indiërs maakten ook soms problemen. U ondervond zelf geen specifieke problemen door uw deelname aan deze activiteiten. Toen u in juni 2013 uw Registration Certificate for Tibetans (RC) wilde verlengen, diende u hiervoor smeergeld te betalen aangezien u met een studentervisum naar India kwam en niet langer studeerde. U hoorde dat andere Tibetanen naar de gevangenis moesten omwille van problemen met hun RC. Verschillende Tibetanen ondervonden ook andere problemen in India. Zo vonden er verkrachtingen plaats en werden Tibetanen lastiggevallen door lokale Indiërs of politieagenten. Politieagenten vroegen u enkele keren uw sigaret te doven wanneer u op straat aan het roken was. U deed dit steeds onmiddellijk en werd dan met rust gelaten. U stoorde zich tevens aan het feit dat u niet de Indiase nationaliteit kon verkrijgen en dat hierdoor een verschil ontstond tussen uw rechten en die van Indiërs. Zo kon u bijvoorbeeld geen eigendom kopen en was u niet zeker dat u steeds in India zou kunnen verblijven. U kon tevens niet terugkeren naar de VRC aangezien u als student van de Soga school gearresteerd zou worden, doordat ze deze school zien als een politieke universiteit van de Dalai Lama. Omwille van al deze redenen besloot u India te verlaten en asiel aan te vragen in Europa. U vertrok in augustus 2013 vanuit Dharamsala en verbleef eerst nog gedurende twee nachten in Delhi. U vertrok met gebruik van uw eigen Identity Certificate (IC) via de luchthaven van Delhi. U reisde via Bangkok, Hongkong en een onbekend land. Vanaf Hong Kong zou u met een vals paspoort zijn gereisd. U kwam in België aan op 18 september 2013 en vroeg hier asiel aan op 20 september 2013.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw Chinese identiteitskaart (dd. 27/11/07), uw green book, een uittreksel van de vluchtelingendatabase in Dharamsala, een attest van het Reception Centre in Dharamsala, enkele schoolcertificaten en twee enveloppen waarin de documenten aan u werden verstuurd. U legt tevens kopieën voor van een attest van het Reception Centre in Nepal, een reisvergunning van Nepal naar India, foto's van een lezing die gegeven werd in verband met een boek over de problemen van vluchtelingen in India en een artikel over een uitspraak van het Spaanse gerecht over Jiang Zhe Min.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, namelijk uw Chinese identiteitskaart (dd. 27/11/07), uw green book, een uittreksel van de vluchtelingendatabase in Dharamsala, een attest van het Reception Centre in Dharamsala, enkele schoolcertificaten en de kopieën van het attest van het Reception Centre in Nepal en de reisvergunning van Nepal naar India, kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: T. D. N., geboren op 26 januari 1987 en geboren te Bayan in de regio Amdo in het Hualong district in de provincie Qinghai (Volksrepubliek China - VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst en reisweg (CGVS p. 2, 4-8, 11, 15) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2007 naar India bent gereisd om daar te gaan studeren. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India en uw deelname aan enkele activiteiten van Youth Congress in India een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC) (CGVS p.7, 18).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U vertrok uit de Volksrepubliek China eind 2007 en bent van begin 2008 tot augustus 2013 in India verbleven. U kwam van Tibet naar India om er te studeren aan de de Soga-school ("Sherab Gatsel Lobling School"). U verbleef in deze school van februari 2008 tot november 2012. Nadat u uw studies volbracht in november 2012, huurde u

een kamer in Dharamsala. Uw familie hielp u financieel aangezien u zelf niet werkte in India (CGVS p.2-3, 6).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p.8).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u als reden voor uw vlucht aanhaalt dat u niet dezelfde basisrechten genoot als Indiërs omdat u de Indiase **nationaliteit** niet hebt (CGVS p.12). U haalt onder andere aan dat u omwille van het ontbreken van dit staatsburgerschap geen garanties hebt hoelang u, net als alle andere Tibetanen, nog in India zal mogen verblijven. Als de Indiase overheid zou vragen te vertrekken, zou u hier gevolg aan moeten geven (CGVS p.13). Deze vrees is echter louter gebaseerd op veronderstellingen in plaats van op concrete feiten. In het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat de verblijfstitel van Tibetanen in India zonder problemen wordt verlengd, kan het louter aanhalen van deze vrees niet worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat u geen reële bescherming zou kunnen genieten in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement. Hierbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u niet de Indiase nationaliteit hebt en hierdoor niet dezelfde rechten hebt als Indiërs, geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vormt. Bovendien moet er op worden gewezen dat Tibetaanse vluchtelingen en hun nakomelingen in India, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, wel degelijk over heel wat rechten beschikken. Dit blijkt ook uit het feit dat u in India een verblijfstatuut had, geformaliseerd in een RC.

U beweert weliswaar dat u sinds u stopte met uw studies **smeergeld** had betaald om uw RC in 2013 te laten verlengen, hierover dient echter te worden gesteld dat dit onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen zijn om gewag te maken van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, temeer daar u wel uw verlenging kreeg en dus door de betaling van het smeergeld het probleem volgens uw eigen verklaringen opgelost was (CGVS p.9). Uw vrees dat u in de **gevangenis** zou kunnen belanden omwille van het feit dat u uw RC op illegale manier verlengde door betaling van smeergeld omdat u deze verkreeg als student en ondertussen geen student meer bent, kunt u eveneens niet hardmaken (CGVS p.8-9, 12). Dit is een blote bewering die u niet kan staven. Vooreerst blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat er volgens het Bureau of Immigration momenteel niet langer sprake is van een beperkte geldigheid van RC's van wie met een SEP-education is binnengekomen. U beweert dat enkele Tibetanen zouden zijn opgesloten omwille van het feit dat ze op illegale manier hun RC vernieuwden. U geeft twee voorbeelden. Met betrekking tot het eerste voorbeeld dient vooreerst te worden opgemerkt dat u, hoewel het iemand zou betreffen die u kent, niet meer herinneren wat diens naam is. Opmerkelijk is dat u niet kan zeggen hoe lang hij werd opgesloten. Gezien u deze persoon aanhaalt om uw vrees te ondersteunen, kan toch minstens worden verwacht dat u hieromtrent informatie had ingewonnen (CGVS p.12-13). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat deze persoon werd opgesloten omdat hij niet kon bewijzen dat hij de verlenging van zijn IC te laat aanvraagde omdat hij naar Nepal was gegaan en India niet binnen mocht komen. Het gaat met andere woorden over een zeer specifieke situatie die u niet betreft op uw persoon. Het tweede voorbeeld dat u geeft is van een Tibetaan die zelf iets had gemarkeerd in zijn RC. U toont niet aan hoe dit verband zou houden met uw situatie aangezien u niets dergelijks had gedaan (CGVS p.13). U haalt nergens aan dat iemand daadwerkelijk naar de gevangenis moest omdat hij nadat zijn studies volbracht waren, met zijn RC die hij via een studentenvisum

verkreeg, in India bleef. Het feit dat u geen **eigendom** kon bekomen kan niet leiden tot de conclusie dat er sprake is van discriminatie die van die aard is dat men van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan spreken (CGVS p.12). Zo dient te worden opgemerkt dat u dankzij de financiële steun die u van uw familie kreeg wel in staat was een eigen kamer te huren (CGVS p.3). Het basisrecht omeen dak boven het hoofd te hebben, genoot u dus wel. Wat betreft de problemen die u aanhaalt die andere Tibetanen ondervonden, namelijk de verkrachtingen en problemen die Tibetanen ondervonden met lokale Indiërs of politie, dient te worden vastgesteld dat u zelf expliciet verklaart hiervan nooit slachtoffer geweest te zijn (CGVS p.7, 14). Het enige waarvan u melding maakt dat u overkwam was dat de **politie** u enkele keren vroeg uw sigaret te doven wanneer u op straat aan het roken was. U deed dit dan onmiddellijk en werd verder met rust gelaten. Dit kan niet als voldoende zwaarwichtig aanzien worden om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Meer nog, u haalt op een gegeven moment aan dat de Indiërs en de Indiase overheid heel vriendelijk zijn voor de Tibetaanse gemeenschap aangezien ze jullie een plek gaven om te verblijven en jullie hielpen toen jullie problemen ondervonden met de Chinezen (CGVS p.14).

Bovendien moet worden vastgesteld dat u geen enkele van bovenstaande problemen in India hebt vermeld tijdens het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS), wat de ernst van deze problemen sterk relativeert. Hier haalde u alleen een vrees aan ten aanzien van China.

Behalve het vermeende probleem met uw RC kaartte u deze zaken ook nooit aan bij de Tibetaanse autoriteiten, wat er nogmaals allerm minst op wijst dat deze problemen dermate ernstig kunnen worden beschouwd dat er in uw hoofde in India sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS p.13-14).

Deze vaststellingen wijzen er op dat er geen echte redenen, zoals die staan vermeld in de Vluchtelingenconventie, waren om India te verlaten.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS p.8).

U verklaart dat u het eerste deel van uw reis met uw eigen **IC** hebt afgelegd en vervolgens met een vals paspoort hebt verder gereisd. U verklaart dat u uw eigen IC in Hong Kong aan de smokkelaar moest afgeven (CGVS p.10). Echter, uw verklaring dat u nu niet meer beschikt over uw IC kunnen geenszins overtuigen. Het is vooreerst een louter blote bewering dat u uw eigen IC heeft moeten afgeven aan de smokkelaar. Er moet worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw voorgehouden reisweg. Bovendien legde u inconsistente verklaringen af over uw reisweg waardoor uw algemene geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd en waardoor het vermoeden bestaat dat u wél nog in het bezit bent van uw IC. U zou uw IC en alle andere documenten waaronder ook uw vliegtickets hebben afgegeven aan de smokkelaar (CGVS p.16-17). Dat u zulk belangrijk document als een IC zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, is weinig geloofwaardig (CGVS p.16). Temeer daar u blijkbaar wel afspraken had gemaakt om vanuit Thailand kleren en vanuit India documenten na te laten sturen eens u hier was (CGVS p.11), is het weinig geloofwaardig dat u, zo er al geloof aan zou kunnen worden gehecht dat u uw IC aan de smokkelaar heeft afgegeven, dan toch geen pogingen zou hebben ondernomen om uw IC terug te krijgen en zelfs geen kopie van uw IC zou hebben kunnen laten opsturen. U geeft immers aan dat u reeds van in het begin van de onderhandelingen met de smokkelaar zou gezegd zijn dat u uw IC niet zou terugkrijgen, ook al zou u ernaar vragen. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Verder

moet worden opgemerkt dat u vaag blijft over uw reis naar België. U verklaart per vliegtuig naar Europa te zijn gereisd. U kunt echter niet zeggen met welke luchtvaartmaatschappij u naar Europa bent gevlogen, noch in welke luchthaven in Europa u aankwam. Als u zou gokken, zou u zeggen dat het een luchthaven in Frankrijk was, maar u kunt dit niet met zekerheid zeggen (CGVS p.15). Dit alles is ongeloofwaardig. U blijft ook vaag over het visum waarmee u reisde. U kan enkel aangeven dat het een toeristenvisum is. Ze zouden u gewoon gezegd hebben dat het voor tien landen is, doch u kon, zo zegt u, niets vragen want u zou toch geen antwoord krijgen (CGVS p.11). Dat u niet weet via welk Europees land u reisde en hierbij ook niet wist voor welk(e) land(en) uw visum gold, is weinig geloofwaardig. Gezien er bij binnenkomst in de Schengenzone grondige controles plaatsvinden en het dus mogelijk is grondig ondervraagd te worden over de gebruikte reisdocumenten en uw reisdoel, is het geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u niet te informeren wat u moest zeggen in geval van een grenscontrole. Het risico voor uzelf en voor de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel. Het is bijgevolg volstrekt onaannemelijk dat u hierover door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele Chinese identiteitskaart (dd. 27/11/07), uw green book, een uittreksel van de vluchtelingendatabank in Dharamsala, een attest van het Reception Centre in Dharamsala, enkele schoolcertificaten, twee enveloppen waarin de documenten aan u werden verstuurd en kopieën van een attest van het Reception Centre in Nepal en een reisvergunning van Nepal naar India. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. De foto's van de lezing die gegeven werd in verband met een boek over de problemen van vluchtelingen in India en het artikel over een uitspraak van het Spaanse gerecht over Jiang Zhe Min, gaan niet over u persoonlijk en voegen dan ook niets toe aan uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

[Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat] u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kunt worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2), eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de Status van de Vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenconventie), van artikel 35 van richtlijn 2013/32/EU, van artikel 38 lid 1 van richtlijn 2005/85/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/85 en 62 van de vreemdelingenwet en tenslotte van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen "wat de interpretatieve waarde is van de verwijzing in artikel 35 van richtlijn 2013/32/EU naar artikel 38, lid 1 bij de concrete invulling van het begrip als die verwijzing niet werd overgenomen in de nationale wetgeving".

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een brief van het Tibet Office, d.d. 21 februari 2014, gericht aan de staatssecretaris voor asiel en migratie.

Verweerder voegt bij zijn nota een rapport met objectieve informatie: 'COI Focus: China, India, Tibet, *Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*, d.d. 9 september 2013'.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker terug de toegang kan verwerven tot India indien hij hiertoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker de mogelijkheid van terugkeer en wijst erop dat "*zelfs een effectieve registratie geen garanties voor een mogelijke terugkeer naar India met zich meebrengt*". Verzoeker verwijst naar een uitspraak van een expert waarop de Australische beroepsinstanties in asielzaken beroep doet blijkens dewelke Tibetanen met een Indiase verblijfsvergunning "*waarschijnlijk*" niet terug toegelaten zouden worden tot India. Verzoeker stelt dat het Tibet Office in Brussel verklaarde dat de medewerking van de Indiase vertegenwoordiging in België "*allesbehalve evident*" is, en leidt daaruit af dat er "*geen garanties zijn dat er een terugkeervisum wordt uitgereikt door de Indiase ambassade aan Tibetanen, zelfs indien zij over geldige reisdocumenten beschikken*". Verzoeker wijst erop dat het IOM niet op de hoogte is van Tibetanen die vrijwillig terugkeren naar India en dat Tibetanen die voor hun uitreis geen IC hebben gebruikt, dan wel een valse, niet langer tot India worden toegelaten en hun verblijfsrecht aldaar niet meer kunnen heropenen.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd duidelijk blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC), en dat hij met gebruikmaking van dat IC India is uit gereisd (gehoorverslag, p. 8-10). Verzoeker verklaarde zijn IC weliswaar te hebben afgegeven aan een smokkelaar op de luchthaven van Bangkok (*ibid.* p. 10), doch dit neemt niet weg dat hij India verlaten heeft met inachtneming van alle administratieve verplichtingen daartoe. In zoverre verzoeker verwijst naar moeilijkheden die Tibetanen ondervinden die niet met een authentiek IC India zijn uit gereisd, merkt de Raad derhalve op dat een dergelijke situatie *in casu* niet van toepassing is. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC en ook met dat document India had verlaten. In zoverre verzoeker verwijst naar verklaringen van het Tibet Office te Brussel waarin gewag gemaakt wordt van gebrekkige medewerking door het Indiase consulaat en het ontbreken van garanties dat een terugkeervisum wordt uitgereikt, stelt de Raad vast dat dit blote beweringen betreffen die door geen enkel stuk ondersteund worden. Stuk 3 (brief Tibetan Office), gevoegd bij het verzoekschrift, bevat geen enkele stelling in die richting. Verzoekers bewering staat voorts haaks op de informatie van de commissaris-generaal, die expliciet vermeldt dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering zijn IC te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar', stelt de Raad derhalve vast dat hij in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie, hetgeen nochtans een voorwaarde lijkt om als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen te worden volgens de opties uit de artikelen 35 en 38 van richtlijn 2013/32/EU. Verzoeker wijst er verder op dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. Het verblijfsrechtelijke stelsel zou louter afhangen van beleidsinstructies en weinig zekerheid bieden. Verzoeker meent dat zonder wettelijke regeling de garanties van de Indiase overheid m.b.t. het verblijfstatuut en de bescherming voor Tibetaanse vluchtelingen niet kunnen volstaan. Verzoeker wijst op een "kentering" in de genereuze verwelcoming van Tibetaanse vluchtelingen nu rond de eeuwwisseling de relaties tussen China en India verbeterd zijn en vestigt de aandacht op een citaat van een Indiaas minister uit 2001 waarin een beperking van de Tibetaanse immigratie wordt aangekondigd. Uit een rapport van een Zwitserse NGO leidt verzoeker verder af dat verlenging van de verblijfsvergunning (RC) "*volledig afhangt van de goodwill van de Indische autoriteiten en helemaal niet gegarandeerd is*". Verzoeker merkt tot slot op dat de informatie van de Indiase migratiediensten zelf suggereert dat studenten die na hun studies hun verblijfsvergunning wensen te verlengen "*nog aan de oorspronkelijke voorwaarden moeten voldoen*". Verzoeker verwijst daartoe naar zijn verklaringen waaruit moet blijken dat hij enkel een verlenging van zijn RC kon bekomen door een ambtenaar om te kopen. Wat betreft de vereiste van respect voor het non-refoulementbeginsel stelt verzoeker dat repatriëring "*de jure mogelijk is*" en er zelfs

berichten zijn over “*effectieve terugdrijvingen naar China*”. Verzoeker meent tot slot dat de bezorgdheid hieromtrent geïllustreerd wordt door de recente positie van het EHRM in de hangende zaken DC en YD tegen Zwitserland, twee zaken van Tibetanen met een vervallen Indiase verblijfsvergunning die in Zwitserland asiel hadden aangevraagd.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt vooreerst dat het verblijfsrechtelijke stelsel voor de Tibetanen vastgelegd is in officiële en voor heel India geldende en opgevolgde wettelijke instructies (*Information pertaining Tibetan nationals*). Uit die informatie blijkt verder dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “*gemakkelijk*” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten, van de Centrale Tibetaanse Autoriteit en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat “*alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*”. Bovendien kan “*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*” krijgen maar tegelijk gesteld dat “*De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*”. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onvoorwaardelijk en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn verklaringen dat hij eenmalig smeergeld diende te betalen, bevestigt de Raad de stelling van de commissaris-generaal dat dit ene voorval, nog daargelaten de geloofwaardigheid ervan, onvoldoende zwaarwichtig is om afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoeker over een vrij verlengbare verblijfsvergunning beschikt, in het bijzonder gezien verzoeker tussen 2008 en 2013 er steeds in slaagde om zijn RC te verlengen. In zoverre verzoeker stelt dat hij voor een verlenging moet aantonen nog steeds aan de oorspronkelijke voorwaarden te voldoen (student zijn), stelt de Raad vast dat verzoeker daartoe verwijst naar algemene richtlijnen voor buitenlanders in India, niet voor de specifieke richtlijnen die de Indiase overheid ten aanzien van de Tibetaanse gemeenschap uitvaardigde (*Information pertaining Tibetan nationals*). In zoverre verzoeker tenslotte wijst naar een “*kentering*” in het beleid, evenals naar onzekerheid over de toekomst, stelt de Raad vast dat het ene citaat dat verzoeker ter staving daarvan in zijn verzoekschrift weergeeft dateert van 2001, terwijl de recente informatie van de commissaris-generaal daarentegen gewag maakt van een versteviging van het verblijfsrechtelijke stelsel voor Tibetanen (*ibid.* p. 14-15). Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India

erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het ECHG is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG, herwerkt in artikel 35 en 38 van richtlijn 2013/32/EU, is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het ECHR aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikken of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft omdat *i)* hij niet dezelfde rechten genoot als Indiërs gezien hij de Indiase nationaliteit niet kon verwerven, *ii)* hij vreesde in de gevangenis te belanden omdat hij zijn RC op een "illegale wijze had verlengd" en tenslotte omdat *iii)* Tibetanen problemen ondervinden met de Indiase politie en Indiase staatsburgers.

Wat betreft de rechteloze situatie waaraan verzoeker als niet-staatsburger beweerdelijk onderworpen was, merkt de Raad op dat de concrete voorbeelden die hij daarvan aanhaalt op zich onvoldoende zwaarwegend zijn om als 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in aanmerking te nemen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie, dan wel bijkomende voorwaarden voor het verwerven van een onroerend goed in volle eigendom) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op hechtenis omdat verzoeker zijn RC op "illegale wijze" zou hebben verlengd, merkt de Raad op dat dit een louter bewering betreft die niet overeenstemt met de informatie van de commissaris-generaal. Hoger werd reeds vastgesteld dat de RC vrij en zonder voorwaarde verlengbaar is, waardoor de Raad niet inziet op welke wijze de RC mogelijks "illegaal" zou kunnen worden verlengd. Terecht merkte de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing op dat de concrete voorbeelden van administratieve aanhoudingen die verzoeker in dat verband beschrijft (gehoorverslag p. 12-13) geen enkel verband houden met verzoekers persoonlijke situatie, gezien het ging om personen met verlopen, dan wel door hen zelf gemanipuleerde, RC's.

Wat betreft de problemen die Tibetanen met de Indiase politie en Indiase staatsburgers zouden ondervinden, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker zelf verklaarde nooit enig probleem van die aard te hebben ondervonden (gehoorverslag p. 7 en 14) en bovendien uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden.

In zijn verzoekschrift merkt verzoeker op dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier “*beperingen beschrijft op een aantal fundamentele (‘socio-economische’) rechten, zoals het eigendomsrecht, sociale rechten, toegang tot gezondheidszorg, toegang tot onderwijs en de opvang van post 1979-vluchtelingen*”. Deze opmerking is niet dienstig, gezien uit die informatie daarentegen blijkt dat “*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*”, dat zij er “*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*”, terwijl er “*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*” (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). Verzoeker verwijst nog naar een brief van het Tibet Office te Brussel (bijgevoegd als stuk 3), waarin dat orgaan “*grondiger ingaat op een aantal van die ingeperkte rechten voor Tibetanen*”. Uit een lezing van dit stuk blijkt dat daarin gewag gemaakt wordt van de onmogelijkheid om onroerend goed in volle eigendom te verwerven of te verkopen (punt 2), alsook het feit dat vluchtelingen van na 1979 niet langer “*resettlement facilities*” aangeboden worden door de Indiase overheid (punt 3). Geen van beide voorbeelden vermogen aan te tonen dat Tibetanen in India aldaar worden vervolgd, noch een reëel risico lopen op ernstige schade. Zo blijkt immers uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Tibetanen vrij toegang hebben tot de private jobmarkt en de private huurmarkt, waardoor zij zowel in hun levensonderhoud als in hun woonbehoeften kunnen voorzien (*ibid.* p. 26-27-28). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat Tibetanen enkel toegang hebben tot de “*informele arbeidsmarkt*”. Deze stelling is vooreerst in tegenspraak met de hoger beschreven objectieve informatie, en blijkt verder niet uit enig stuk, noch uit enig citaat, weergegeven in of gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoeker citeert weliswaar uit een rapport van een Zwitserse NGO, doch dit rapport vermeldt enkel dat de jobs uit de openbare sector voor Tibetanen uitgesloten zijn.

Waar verzoeker tot slot nog kritiek levert op de informatie van de commissaris-generaal met de stelling dat deze te sterk afhankelijk is van informatie bekomen van de Centrale Tibetaanse Autoriteit, merkt de Raad op dat dergelijke kritiek niet dienstig is, nu verzoeker niet aantoonde welke passages in die informatie concreet op een verkeerde feitenvinding zijn gestoeld.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER